

Arrest

nr. 157 387 van 30 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 16 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juni 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 juni 2014 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) .

1.2. Op 9 juni 2015 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.06.2014 werd ingediend door :

volgens pp : [Z.S.]

volgens pp : nationaliteit: Servië

[...]

+ wettelijke vertegenwoordiger van:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De elementen van integratie (met name dat Meneer sinds mei 2007 in België zou verblijven; hij hier duurzame lokale verankering zou hebben ontwikkeld; betrokkene het Nederlands zowel actief als passief reeds behoorlijk zou beheersen; hij reeds goed geïntegreerd zou zijn; hij door zijn verblijf hier concrete werkcontacten zou hebben opgebouwd en hij onmiddellijk in dienstverband aan de slag zou kunnen en betrokkene een attest dd. 12.09.2013 van NV Hulstaert & Cie uit Sint-Niklaas voorlegt en hij vroeger nog officieel gewerkt zou hebben en hij ter staving aan arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid van 11.12.2012 voorlegt, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was en hiervan bewijsstukken voorlegt, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielpprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

Het feit dat de kinderen hier naar school zouden gaan en er ter staving bevestigingen en een attest van regelmatige lesbijwoning worden voorgelegd, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Er wordt verder ook aangehaald dat de kinderen in Zwitserland zouden geboren zijn en zij daar ook steeds, tot hun binnenkomst in België, zouden hebben gewoond en school zouden hebben gelopen. Ter staving worden de geboorte-attesten van de kinderen voorgelegd en worden er een vaccinatiecertificaat en een mutualiteitskaart van Zwitserland toegevoegd. De kinderen zouden dan ook geen enkele concrete binding hebben met Servië, het land waarvan zij, via hun ouders, de nationaliteit zouden bezitten. Betrokkene noch zijn kinderen zouden kunnen terugkeren naar Zwitserland. Zij zouden daar geen verblijfsrechten meer kunnen opnemen. Het zou vanuit pedagogisch, psychologisch, sociaal oogpunt onaanvaardbaar zijn om de ontwikkeling van de kinderen hier in België af te breken en hun te sturen naar een land waarvan zij enkel de nationaliteit zouden hebben doch nooit zouden gewoond hebben, laat staan daar school te hebben gelopen, en daardoor zelfs de taal niet volledig machtig zouden zijn.

Voor wat betreft het aangehaalde element dat betrokkene noch zijn kinderen zouden kunnen terugkeren naar Zwitserland en dat zij daar geen verblijfsrechten meer zouden kunnen opnemen, er dient opgemerkt te worden dat zij zich niet naar Zwitserland dienen te begeven. De bevoegde Belgische diplomatieke post voor onderdanen van Servië, bevindt zich in Belgrado (Servië). Betrokkene toont niet aan dat hij zich niet naar Servië zou kunnen begeven teneinde zich in orde te stellen met de geijkte procedure.

Wat betreft het aangehaalde element dat de kinderen in Zwitserland zouden geboren zijn en dat zij geen banden meer zouden hebben met Servië, het is zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer hun moedertaal niet zouden spreken en dat de kinderen niet zouden opgevoed zijn in hun moedertaal, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands of een andere taal zouden leren. De vermelding dat de kinderen niet kunnen terugkeren naar hun land omdat ze de taal niet machtig zouden zijn en het schoolsysteem niet zouden kennen, kan bijgevolg door onze dienst niet aanvaard worden als zijnde een buitengewone omstandigheid.

Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds begin 2013 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 25.05.2007, werd afgesloten op 15.05.2008 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Betrokkene diende op 12.04.2012 een tweede asielaanvraag in. Op 19.04.2012 werd deze beslissing niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 21.08.2012 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd. Op 17.09.2012 werd het dossier vervolgens overgemaakt aan het CGVS.

Op 15.05.2012 had betrokkene ondertussen reeds een derde asielaanvraag ingediend. Gezien de tweede asielaanvraag terug heropend werd, werd deze procedure afgesloten.

Op 19.11.2012 werd de tweede asielprocedure afgesloten met de beslissing 'Niet in overwegingname' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 20.11.2012. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd op 30.07.2013 afgesloten met de beslissing 'Beroep verworpen'.

De duur van de procedures waren ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name dat Meneer met een ernstige medische problematiek zou kampen) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Op 17.03.2014 werd betrokkene zijn laatste aanvraag artikel 9ter negatief afgesloten.

Het staat betrokkene steeds vrij een nieuwe aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Het feit dat verzoeker in het bezit was van een medisch A.I., kan ook niet als een buitengewone omstandigheid worden aanzien. Dit attest van immatriculatie werd aan betrokkene afgeleverd in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9ter om medische redenen. Aangezien de medische redenen, zoals reeds eerder gezegd, niet behandeld worden bij aan aanvraag art. 9bis vormt het feit dat hij een A.I. heeft gehad geen reden om betrokkene een verblijfsrecht toe te kennen op basis van art. 9bis.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen redenen van openbare orde en/of veiligheid zouden zijn in hoofde van betrokkene, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangsbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd”.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In haar eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsverplichting.

Zij geeft de volgende toelichting:

“1.

De Staatssecretaris laat na enig onderzoek te voeren naar de gevolgen van een verwijdering op pedagogisch, menselijk en financieel vlak voor verzoeker en zijn kinderen, [B.] en [B.].

[B.] gaat reeds 7 jaar naar school in België, sedert zijn vijf jaar, en heeft nooit op een Servische schoolbank gezeten.

[B.] gaat eveneens reeds 7 jaar naar school in België, sedert haar 7 jaar, en doorliep heel het lager onderwijs in België, en is thans in het middelbaar.

Bovendien laat de Staatssecretaris schromelijk na (zelfs maar een begin van) afweging door te voeren tussen het belang van de kinderen bij het voltooiën van zijn opleiding en de onvermijdelijke schade welke een brutale onderbreking van hun schooltraject zou opleveren.

In de aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 30 juni 2014 werd duidelijk aangegeven dat het onderbreken van het schooljaar en schooltraject disproportionele gevolgen zou ressorteren voor verzoeker.

2.

M.b.t. deze argumentatie overweegt de Staatssecretaris in de bestreden beslissing enkel:

- *dat het schoolgaan van de kinderen enkel werd toegestaan om hun ontwikkeling zo normaal als mogelijk te laten verlopen;*
- *dat het feit dat zij naar een Belgische school zijn gegaan, vormt geen buitengewone omstandigheid;*
- *dat het “schooljaar opgestart in 2013 plaatsvond in illegaal verblijf;*
- *dat het vrij waarschijnlijk is dat de kinderen de taal van hun ouders beheersen;*
- *dat uit de aanvraag niet blijkt dat de kinderen speciaal onderwijs behoeven met een gespecialiseerde infrastructuur;*

3.

Deze overwegingen vormen geen afdoende antwoord op de argumentatie van verzoekers, nl.

- *dat het onderbreken van het schooljaar disproportionele nadelige gevolgen veroorzaakt voor de minderjarige kinderen, die bij onderbreking van een schooljaar dit schooljaar zouden verliezen;*
- *dat de kinderen (voornamelijk [B.]) nog nooit op een Servische schoolbank heeft gezeten en de taal van haar land van herkomst enkel beperkt beheerst, zodat zij bij gedwongen terugkeer onvermijdelijk een lange en substantiële tijdsspanne zou nodig hebben om zich aan te passen aan dit nieuwe schoolsysteem, hetgeen een disproportioneel nadeel oplevert voor verzoekers en in het bijzonder [B.];*

De overwegingen van de Staatssecretaris ontmoeten deze argumentatie niet; de Staatssecretaris draait in wezen rond de hete brei heen:

- *dat het schoolgaan van de kinderen enkel voorlopig werd toegestaan, vormt geen antwoord op het argument dat een onderbreking van het schooljaar disproportioneel nadelige gevolgen zou ressorteren;*
- *dat het schooljaar in 2014 werd opgestart in illegaal verblijf, vormt evenmin een antwoord op het aangetoond nadeel bij onderbreking van het schooltraject/ schooljaar;*
- *idem dito voor de overwegingen dat de kinderen vermoedelijk de taal van hun ouders beheersen en dat er geen buitengewoon onderwijs noodzakelijk zou zijn: deze overwegingen weerleggen op geen enkele wijze het argument dat een onderbreking van het schooljaar indruist tegen de belangen van kinderen om hun schooltraject op een normale wijze voort te zetten;*

Uit de bestreden beslissing kan overigens niet met zekerheid worden afgeleid of de Staatssecretaris wel standpunt heeft ingenomen/ willen innemen m.b.t. het belang van de kinderen om het huidige schooljaar niet te verliezen.

De bestreden beslissing overweegt immers enkel: "het feit dat zij naar school gaan, vormt geen buitengewone omstandigheid"; aldus wordt enkel verwezen naar het afgelegde schooltraject, dan naar het belang van de kinderen om hun schooljaar af te werken.

Uw Raad oordeelde ook reeds in andere dossiers dat het argument nopens de onderbreking van het schooljaar een precieze en duidelijke motivering genereert in hoofde van de Staatssecretaris; terzake kan worden verwezen naar het arrest van uw Raad dd. 24 april 2015 (RvV 154 523, p. 7):

" Zoals de verzoekende partijen echter terecht aanvoeren, wordt er verder geen enkele overweging gemaakt aangaande de onderbreking van dit schooljaar; door enkel te stellen dat de ouders verantwoordelijk zijn voor het probleem waar hun kind nu voorstaat, antwoordt de verwerende partij niet op het argument van de verzoekende partijen dat het voor hen buitengewoon moeilijk is om terug te keren ingevolge de scholing van hun kind. De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende. " De overwegingen van dit arrest vinden per analogiam toepassing op de huidige bestreden beslissing. De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

2.5. De in punt 1.1. bedoelde aanvraag bevindt zich in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat verzoeker tot een verblijf wil worden gemachtigd op basis van "de instructies van 19.07.09 (meer bepaald categorie 2. Prangende humanitaire situatie alsook 2.8.A. duurzame lokale verankering)". Verzoeker omschrijft hierbij zijn situatie en die van zijn gezin. Zo stelt hij "de kinderen van cliënt zijn reeds gedurende gans hun verblijf in België en tot op heden hier schoolgaand (zie recente schoolattesten in bijlage)." Verzoeker onderstreept verder dat de kinderen in Zwitserland zijn geboren en daar steeds tot aan hun binnenkomst in België hebben gewoond en school gelopen. Verzoeker wijst erop dat de kinderen geen enkele concrete binding hebben met Servië en dat ze ook niet terug kunnen naar Zwitserland omdat ze daar geen verblijfsrechten meer kunnen opnemen. Verzoeker voegt eraan toe, "Vanuit pedagogische, psychologische, sociaal etc.oogpunt zou het dan ook onaanvaardbaar zijn om de ontwikkeling van de kinderen hier in België af te breken en hen te sturen naar een land waarvan zij enkel de nationaliteit hebben doch nooit gewoond hebben -laat staan daar school te hebben gelopen- en daardoor zelfs de taal niet volledig machtig zijn."

2.6. De bestreden beslissing bevat in verband met de aangevoerde argumenten inzake de kinderen van verzoeker de volgende overwegingen:

“Het feit dat de kinderen hier naar school zouden gaan en er ter staving bevestigingen en een attest van regelmatige lesbijwoning worden voorgelegd, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Er wordt verder ook aangehaald dat de kinderen in Zwitserland zouden geboren zijn en zij daar ook steeds, tot hun binnenkomst in België, zouden hebben gewoond en school zouden hebben gelopen. Ter staving worden de geboorte-attesten van de kinderen voorgelegd en worden er een vaccinatiecertificaat en een mutualiteitskaart van Zwitserland toegevoegd. De kinderen zouden dan ook geen enkele concrete binding hebben met Servië, het land waarvan zij, via hun ouders, de nationaliteit zouden bezitten. Betrokkene noch zijn kinderen zouden kunnen terugkeren naar Zwitserland. Zij zouden daar geen verblijfsrechten meer kunnen opnemen. Het zou vanuit pedagogisch, psychologisch, sociaal oogpunt onaanvaardbaar zijn om de ontwikkeling van de kinderen hier in België af te breken en hun te sturen naar een land waarvan zij enkel de nationaliteit zouden hebben doch nooit zouden gewoond hebben, laat staan daar school te hebben gelopen, en daardoor zelfs de taal niet volledig machtig zouden zijn.

Voor wat betreft het aangehaalde element dat betrokkene noch zijn kinderen zouden kunnen terugkeren naar Zwitserland en dat zij daar geen verblijfsrechten meer zouden kunnen opnemen, er dient opgemerkt te worden dat zij zich niet naar Zwitserland dienen te begeven. De bevoegde Belgische diplomatieke post voor onderdanen van Servië, bevindt zich in Belgrado (Servië). Betrokkene toont niet aan dat hij zich niet naar Servië zou kunnen begeven teneinde zich in orde te stellen met de geijkte procedure.

Wat betreft het aangehaalde element dat de kinderen in Zwitserland zouden geboren zijn en dat zij geen banden meer zouden hebben met Servië, het is zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer hun moedertaal niet zouden spreken en dat de kinderen niet zouden opgevoed zijn in hun moedertaal, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands of een andere taal zouden leren. De vermelding dat de kinderen niet kunnen terugkeren naar hun land omdat ze de taal niet machtig zouden zijn en het schoolsysteem niet zouden kennen, kan bijgevolg door onze dienst niet aanvaard worden als zijnde een buitengewone omstandigheid.

Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds begin 2013 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.”

2.7. Verzoeker koestert de verwachting dat de verwerende partij een onderzoek zou dienen te voeren naar de gevolgen van een verwijdering op pedagogisch, menselijk en financieel vlak voor hemzelf en zijn kinderen, maar de Raad ziet niet in wat de grondslag is voor die verwachting. De bestreden beslissing dient slechts uitspraak te doen over de aangevoerde buitengewone omstandigheden en houdt geen gedwongen verwijdering in. Verzoeker kan bovendien zelf het moment bepalen – bijvoorbeeld tijdens de schoolvakantie – wanneer hij het grondgebied verlaat om in het land van herkomst een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen zodat hij de impact van de terugkeer op menselijk en pedagogisch vlak zelf kan bepalen. De financiering van de terugkeer is een kwestie die noch geregeld noch gemotiveerd dient te worden in de bestreden beslissing, te meer daar verzoeker dit niet heeft aangehaald als buitengewone omstandigheid in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag.

2.8. Verzoeker verwacht voorts een afweging in de bestreden beslissing tussen *“het belang van de kinderen bij het voltooien van zijn (sic) opleiding en de onvermijdelijke schade welke een brutale onderbreking van hun schooltraject zou opleveren”*, maar naast de vaststelling dat verzoeker in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag geen gewag maakt van een onderbreking van het schooltraject doch wel van een afbreking van de ontwikkeling van de kinderen, herhaalt de Raad dat verzoeker zelf het moment kan bepalen van een terugkeer naar het land van oorsprong zodat er geen sprake dient te zijn van een brutale onderbreking van het schooltraject noch van een verlies van een schooljaar. Verzoeker kan tijdens de schoolvakantie terugkeren naar het land van herkomst, kan de kinderen aldaar onderwijs laten volgen – verzoeker brengt immers niets in concreto in tegen de in de bestreden beslissing gedane overwegingen dat *“betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is”* en *“het is zeer*

ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer hun moedertaal niet zouden spreken en dat de kinderen niet zouden opgevoed zijn in hun moedertaal, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands of een andere taal zouden leren” – om vervolgens desgevallend terug te keren naar België indien hij aldaar een verblijfsmachtiging verkrijgt en indien dit niet geval is, kan het schooltraject aldaar voltooid worden. Gelet op het voormelde kan verzoeker niet de verwachting koesteren nog verdere afwegingen terug te vinden in de bestreden beslissing inzake onderbreking en voltooiën van het schooltraject van de kinderen.

2.9. Verzoeker betoogt dat hij in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag duidelijk heeft aangegeven dat het onderbreken van het schooljaar en schooltraject disproportionele gevolgen voor hem zou teweegbrengen, doch dit betoog mist feitelijke grondslag. Verzoeker kan niet dienstig in het kader van onderhavig verzoekschrift deze disproportionele gevolgen voor het eerst ontwikkelen en uitwerken en vervolgens aanklagen dat de verwerende partij hierop niet heeft geantwoord.

2.10. De verwijzing door verzoeker naar een arrest van de Raad in een andere zaak kan aan het voormelde geen afbreuk doen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.11. In haar tweede middel voert de verzoekende partij opnieuw de schending van de materiële motiveringsverplichting aan.

Zij geeft de volgende toelichting:

“De motivering van de Staatssecretaris m.b.t. de buitengewone omstandigheden is niet afdoende.

Inhoudelijk wordt op geen enkele wijze verduidelijkt waarom de door verzoekers opgeworpen omstandigheden niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Terzake kan nuttig worden verwezen naar de inhoud van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 20.03.13; de inhoud van het arrest heeft weliswaar betrekking op een motivering van de Staatssecretaris terzake de ongegrondheid van een beslissing, doch de inhoud ervan kan per analogiam worden toegepast op huidige casu (eigen onderlijning):

« 3.1.3. Dans le cadre de son contrôle de légalité, il n'appartient pas au Conseil se substituer son appréciation à celle de la partie défenderesse mais uniquement de vérifier si celle-ci n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle n'a pas donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation (dans le même sens CE, 6 juillet 2005, n° 147.344).

Dans ce même cadre, il lui appartient notamment de vérifier si La partie défenderesse a respecté les obligations qui Lui incombent, notamment en termes de motivation des actes administratifs. A cet égard, Il importe de rappeler que si l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité, en vertu de diverses dispositions légales, n'implique nullement la réfutation détaillée de chaque argument avancé à l'appui de la demande dont elle est saisie, elle comporte néanmoins l'obligation d'informer l'auteur de cette demande des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué, ainsi que d'apporter une réponse, fût-elle implicite mais certaine, aux arguments essentiels invoqués à l'appui de ladite demande.

3.2. En l'espèce, le Conseil observe qu'à l'occasion de la demande d'autorisation de séjour visée au point 1.2. du présent arrêt, Je requérant a fait valoir, à tout le moins, qu'il séjourne en Belgique depuis 2004, qu'il parle couramment le français, qu'il s'est parfaitement intégré aux us et coutumes du peuple belge, et notamment, qu'il s'y est fait des amis.

A cet égard, La décision attaquée comporte le motif suivant: « Il convient toutefois de souligner qu'on ne voit raisonnablement pas en quoi ces éléments justifieraient une régularisation: en effet, une bonne intégration dans la société belge et un long séjour sont des éléments qui peuvent, mais ne doivent pas entraîner l'octroi d'une autorisation de séjour (CE., 14 juillet 2004, n°133.915). Dès lors ces éléments ne peuvent constituer un motif suffisant pour justifier une régularisation de séjour dans le chef de l'intéressé ».

Force est toutefois de constater que cette motivation ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu' elle ne permet nullement de comprendre la raison pour laquelle, dans le cas d'espèce, la partie défenderesse estime que, à tout le moins, la durée du séjour du requérant et son intégration ne sont pas de nature à lui permettre d'obtenir une autorisation de séjour. L'absence d'exigence de L'explicitation des motifs des motifs de la décision attaquée ne saurait être invoquée à cet égard, dans La mesure ou le motif susmentionné ne semble être qu'une position de principe de la partie défenderesse, déduite d'un arrêt du Conseil d'Etat, et non de l'appréciation de la situation invoquée par le requérant dans sa demande, tandis qu'en l'occurrence, l'examen des pièces versées au dossier administratif ne permet, par ailleurs, pas d'invalider ce constat.

Deze argumentatie dient integraal onderschreven, en kan per analogiam worden ingeroepen.

De Staatssecretaris ontwikkelt geen enkele argumentatie m.b.t. haar stelling dat de door verzoekers aangehaalde omstandigheden niet kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheden.

In de bestreden beslissing wordt enkel overwogen dat de door verzoekers ingeroepen omstandigheden (langdurig verblijf, integratie, taalkennis,...) handelen nopens de gegrondheid, en derhalve niet in aanmerking komen als buitengewone omstandigheden.

De principiële stelling, ingenomen door de Staatssecretaris, vloeit evenmin voort uit vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen of de Raad van State, zodat de Staatssecretaris evenmin dienstig kan refereren aan vaststaande jurisprudentie (cfr. het geciteerde arrest).

De weigering van de Staatssecretaris om de door verzoekers aangehaalde omstandigheden te beschouwen als buitengewone omstandigheden, wordt onvoldoende geëxpliciteerd in de bestreden beslissing.

De Staatssecretaris beperkt zich in de bestreden beslissing tot het poneren van een principe, nl. dat elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden zijn, doch laat na te verduidelijken waarom deze elementen niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden.

De bestreden beslissing laat niet toe te weten wat dan wél buitengewone omstandigheden zijn (bijv. door definiëring c.q. omschrijving van deze buitengewone omstandigheden), en waarom in casu de aangebrachte elementen niet voldoen aan deze notie van "buitengewone omstandigheden".

2.12. Verzoeker kan gelet op wat er kan worden gelezen in de bestreden beslissing bezwaarlijk voorhouden dat verwerende partij op geen enkele wijze verduidelijkt of nalaat te verduidelijken waarom de door hem opgeworpen omstandigheden geen buitengewone omstandigheden betreffen of daaromtrent "geen enkele argumentatie" ontwikkelt of de weigering onvoldoende expliciteert.

2.13. De overwegingen in de bestreden beslissing "De elementen van integratie (met name dat Meneer sinds mei 2007 in België zou verblijven; hij hier duurzame lokale verankering zou hebben ontwikkeld; betrokkene het Nederlands zowel actief als passief reeds behoorlijk zou beheersen; hij reeds goed geïntegreerd zou zijn; hij door zijn verblijf hier concrete werkcontacten zou hebben opgebouwd en hij onmiddellijk in dienstverband aan de slag zou kunnen en betrokkene een attest dd. 12.09.2013 van NV Hulstaert & Cie uit Sint-Niklaas voorlegt en hij vroeger nog officieel gewerkt zou hebben en hij ter staving aan arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeit van 11.12.2012 voorlegt, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)." zijn deugdelijk en pertinent en vinden steun in het door de verwerende partij aangehaalde arrest van de Raad van State. In dit arrest oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend". Aan deze overwegingen kan geen afbreuk worden gedaan door de verwijzing naar een arrest van de Raad in een andere zaak. Verzoeker stelt dat dit arrest "per analogiam" kan worden ingeroepen maar verkijkt zich erop dat dit arrest een beslissing betreft waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, quod non in casu.

2.14. De motiveringsplicht in het licht van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet houdt ten slotte niet in dat de verwerende partij in de bestreden beslissing dient aan te geven welke omstandigheden wel kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA